

хове те, кое то да бы было достойно да надвые това
превелико зло, кое то прогнівава безконечнаго Бóга.
Нко и да бы могло това да вжде, но человéкъ колко
да бы ся пазилъ, той и като познае свой те грехове
пакъ ся връща и пада въ истыте грехове: “Пíемъ во
беззаконія икш бодъ и есмы преданы подъ грехъ,,
по Пáвлово то слово (Рим: 3. 14.) И това греховно дѣй-
ствїе продлажавася презъ всички-атъ животъ человé-
чески. Какво є оубо това покаяніе, и какъ може да
оумилостиви Бóга; и не разумѣвамъ тъка покаяніе
’Енáгелско, то есть Христiанско, кое то є ѿ инакъвъ
родъ, и знаиже колко є то дѣйствително! както послѣ
щє кажъ за него: но думамъ за покаяніе, кое то да
бы могъ человéкъ ѿ самосебе си да има безъ ’Енáг-
елска та благодать. Таквъзн разсужденіе, какъ че-
ловéкъ нѣма сила доболна ѿ самосебе си за да суми-
лостиви Бóга, но єще на всѣки часъ го прогнівава,
є согласно твърдѣ съ наши-атъ разумъ: и св: Писаніе
за това на много места напомни, “Прежде во ѿбви-
ненны єсмы 18ден же и вълни вси подъ грехомъ бы-
ти.,, (Рим: 6. 9.) то есть вси те человéцы ся по-
тезали въ греховна та прѣстъ, и нѣмътъ сила ѿ са-
мосебе си да ся избавятъ ѿ тѣмъ. Това разсужденіе
трѣбва всѣки крѣпкъ да го напечати въ память та
си: понеже то дава намъ да разумѣемъ колко є не-
шбходимъ нѣжна на человéкъ атъ ’Енáгелска та въ-
ра: както сѹчътъ наше имена Пáвловите посланія,
къ Римлянамъ, къ Галатамъ, и ко Евреямъ: въстин-